

[Grethe Philip.]

Jeg tvivler ikke om, at man rundt omkring vil se denne kommission som et forvarsel om socialisering, og det ærede medlem hr. Finn Poulsen var også noget inde på disse tanker og ytrede en vis ængstelse i denne forbindelse, ligesom også det ærede medlem hr. Ninn-Hansen var inde på dette spørgsmål. Jeg kan forsikre om, at vi fra radikal side på forhånd ingen ønsker har om en socialisering. Jeg kan her henvise til den højtærede handelsministers fremsættelsestale, hvoraf det klart fremgår, at hensigten udelukkende er at tilvejebringe et alsidigt materiale om dansk forsikringsvæsen til orientering for det høje ting og med særligt henblik på, om man på den måde kan finde frem til en forenkling af forsikringssystemet, således at det bliver lettere for forsikringstagerne at bedømme præmiesatserne og sammenligne fra selskab til selskab. Denne forenkling, som vi ønsker, skulle jo netop danne grundlag for den fri konkurrence, som man synes at påberåbe sig og ønske fra alle sider, danne grundlag for, at den virkelige kan fungere som en ønskelig mekanisme.

Vi ønsker som sagt en dybtgående undersøgelse af problemerne, og jeg kan anbefale, at man ved nedsættelsen af den i lovforslaget foreslåede kommission tager skridt til, at en sådan undersøgelse foretages.

Skræppenborg-Nielsen: I den højtærede ministers forslag til lov om nedsættelse af en forsikringskommission sker der, så vidt jeg har forstået det, en sammenblanding af livsforsikring og skadesforsikring, idet begge brancher under ét benævnes forsikringsvirksomhed. Jeg synes, dette forhold er lidt uheldigt; det kan i hvert fald give anledning til misforståelser, men er vel en følge af, at den tidligere lov om livsforsikring og loven om skadesforsikring nu — jeg tror, det er siden 1959 — er blevet til én lov, der gælder for al forsikringsvirksomhed, og det uagtet livsforsikring og skadesforsikring i den grad er væsensforskellige, og at fællessynspunkter kun i meget begrænset omfang kan siges at være gældende: på den ene side livsforsikringen, der tager sigte på opsparing og teknisk set mere er en sparekasse end en forsikring, på den

anden side skadesforsikringen, der udelukkende driver risikoforsikring uden nogen opsparing til den enkelte forsikringstager. Når forholdet er dette — og sådan er det — kan man godt sige, at livsforsikringsselskaber forholder sig til skadesforsikringsselskaber som sparekasser til banker. For disse pengeinstitutters vedkommende har vi imidlertid både en lov om sparekasser og en lov om banker.

Bortset fra disse indledende betragtninger synes jeg der er al mulig grund til at sige den højtærede handelsminister tak, fordi han nu ønsker en undersøgelse af den her i landet udøvede forsikringsvirksomhed. Det er vist første gang, en handelsminister tager initiativet til en sådan — håber jeg da — fordomsfri og saglig undersøgelse af hele forsikringsvirksomheden, men lad mig tilføje: det er heller ikke et eneste sekund for tidligt.

Danmark har ca. 4½ mill. indbyggere, men ifølge statistikken for 1960 — jeg tillader mig her at bringe nogle tal fra lovforslagets skriftlige fremsættelse — findes der af direkte tegnende livsforsikringsselskaber i alt 19 danske samt statsanstalten for livsforsikring og ét udenlandsk, medens ikke færre end 182 danske selskaber — heraf 86 aktieselskaber og 96 gensidige selskaber — driver skadesforsikring, hvortil kommer 73 udenlandske selskaber, som har oprettet generalagenturer her i landet. Ud over de her nævnte gensidige skadesforsikringsselskaber findes der ikke mindre end 158 gensidige selskaber, som overvejende driver en lokalt begrænset virksomhed, samt desforuden 10 selskaber inden for livsforsikring og 34 skadesforsikringsselskaber — heraf 32 udenlandske med repræsentation her i landet — der alene driver genforsikring. Alt i alt findes der, som det ærede medlem hr. Søgaard også nævnte det, ikke mindre end 477 selskaber, der driver forsikringsvirksomhed i Danmark.

Et sådant forhold er efter min opfattelse helt meningsløst og helt tåbeligt, og det bør snarest ændres radikalt, simpelt hen fordi ingen — og allermindst de, der betaler gildet — i længden kan være tjent med det, som det er, og slet ikke samfundet som helhed.

Det centrale i den højtærede handelsministers lovforslag er, at der skal foretages